

Ser man på helheden, har forårets forhandlinger vist, at den danske model, som der er bred opbakning til i vort samfund, og som Socialdemokratiet helhjertet bakker op, endnu en gang har fungeret. Og ser man historisk på det, er der intet usædvanligt i, at større eller mindre grupper har en anden opfattelse af et forhandlingsresultat end det store flertal. Når dét sker, kommer forligsmanden ind i billedet.

Glædeligvis kan det konstateres, at det som oftest er lykkedes at forlige parterne. Lærerne er jo et dugfrisk eksempel herpå.

Ser man på den konflikt, som vi nu behandler, må vi imidlertid konstatere, at det ikke lykkedes forligsmanden at bringe parterne nærmere mod hinanden. Ja, forligsmanden fandt end ikke grundlag for at udsætte den varslede konflikt, som brød ud den 13. maj.

Det er usædvanligt, at der ikke er så megen bevægelse hos de stridende parter, at forligsmanden ikke kan finde blot et spinkelt grundlag at udsætte konflikten på.

Det kan også konstateres, at der ikke, siden konflikten brød ud den 13. maj, har været nogen som helst tilnærmelse eller noget tegn på vilje til at bringe konflikten til ophør. Og vi kan i dag konstatere, at situationen er uhyre fastlåst, og at der ikke er noget, der tyder på, at konflikten kan bringes til ophør ad naturlig vej, om jeg så må sige.

At situationen er uhyre fastlåst, bekræftede parterne over for arbejdsministeren, i hvert fald hvis man skal tro de meldinger, som blev fremsat via radio og tv i går, udsagn, som regeringen bekræfter i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Når situationen er, som den er, og når der ikke er nogen som helst udsigt til en bedring af situationen, er den socialdemokratiske gruppe enig med regeringen i, at det er udsigtsløst at lade konflikten fortsætte, og derfor kan vi støtte det forslag, som regeringen har fremsat.

Det var, om jeg så må sige, de mere tekniske betragtninger. For der er også en menneskelig side af denne sag: Når situationen er, som den er, uden udsigt til en løsning, er kendsgerningerne, at de, der rammes, får det sværere og sværere. Hver dag bringer nye lidelser og problemer for de ca. 18.000 personer, der har et stort behov for at få besøg af hjemmesygeplejersken, og daglig bliver operationer aflyst.

Det skaber usikkerhed og utryghed og endnu mere smerte blandt det stigende antal personer, som det går ud over.

Utryghed og smerte er altid svært at leve med, men når situationen er, som den er, bliver disse pinsler forstærket dag for dag.

Derfor må vi – set i lyset af den usædvanlig fastlåste situation og ud fra en samlet vurdering af konflikten virkninger, som ikke er acceptable for de mange, der har behov for hjælp – gribe ind. Det er beklageligt, men der er ikke nogen vej udenom, da alle andre muligheder er udtømte, som det ser ud nu.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her oplyse, at en eventuel afstemning i forbindelse med forespørgslen, som er den næste sag på dagsordenen, vil blive udsat til fredag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå på den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Erik Dyrland, at da der ikke var andre muligheder, idet forligsmulighederne ikke var inden for rækkevidde, støtter Socialdemokratiet regeringens forslag om et indgreb. Men faktisk er man jo i gang med at begå vold mod forligsmandsloven, for i forligsmandslovens § 4, stk. 5, står der faktisk om den bemyndigelse, der er overladt til forligsmanden/-kvinden, at hvis forligsmanden finder, at en situation kan udvikle sig livstruende eller skade større samfundsinteresser, har han mulighed for at udsætte en konflikt.

Den situation har forligsmanden ikke fundet. Tværtimod, har Forligsinstitutionen anerkendt det omfattende nødberedskab, der er iværksat fra parternes side, sådan at man netop undgår de livstruende situationer. Derfor fandt forligskvinden det ikke nødvendigt at gribe ind i konflikten. Så hvad er årsagen til, at Socialdemokratiet gør det?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg må sige, at det er beskæmmende, at Socialdemokratiet endnu en gang begiver sig ud på den galej, som i virkeligheden er med til at gøre konfliktretten i det her samfund til en illusion. Og jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører, om man har gjort sig overvejelser over konsekvenserne for hele det faglige system, for hele den danske model, at hver eneste gang nogle bruger retten, så er retten væk, for så griber man ind med en lov og forbyder en strejke, der er sat i gang efter alle regler.